

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/45/2019
Identifikačné číslo spisu: 1614212174
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Lalič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1614212174.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému Y. X., bývajúcemu vo P. I. XXX, o zaplatenie 4 355,14 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 6 C 134/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. októbra 2017 sp. zn. 15 Co 137/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky rozsudkom z 25. apríla 2017 č. k. 6 C 134/2016-59 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 629,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4 622,01 eur od 9. novembra 2013 do zaplatenia, ktorú mu povolil uhradiť v pravidelných mesačných splátkach po 100,- eur mesačne vždy do 20. dňa každého mesiaca počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Konanie v časti o zaplatenie 60,- eur zastavil a žalobu vo zvyšnej časti, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia úroku vo výške 15,90 % ročne z nezaplatenej istiny 4 355,14 eur od 9. novembra 2013 do zaplatenia, zamietol z dôvodu, že podľa zmluvy o úvere žalobcovi patrí nárok na dohodnuté úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov len za obdobie do splatnosti dlhu.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 25. októbra 2017 sp. zn. 15 Co 137/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku potvrdil a vo výroku o splatnosti prisúdenej pohľadávky zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi priznanú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Vo vzťahu k jeho potvrdzujúcemu výroku uviedol, že úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, ktoré žalobcovi patria len do času, kým nemohol od žalovaného žiadať okamžité vrátenie celej úverovej istiny; po tom, ako sa dlh stal splatným, mu už nepatrí nárok, ktorý svojou povahou tvorí cenu (odplatu) za úver, ale len nároky z porušenia práva (úrok z omeškania

a iné sankcie).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu do jeho potvrdzujúceho výroku podal žalobca dovolanie z dôvodu uvedeného v § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Podľa jeho názoru tento rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení úveru. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie v časti, ktorej bola žaloba zamietnutá, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), za ktorú koná jej zamestnanec s právnickým vzdelaním (§ 429 ods. 2 písm. b/ C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V danom prípade uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia bránilo ustanovenie § 422 ods. 1 písm. c/ C.s.p. V prejednávanej veci výška príslušenstva (úroku vo výške 15,90 % ročne zo sumy 4 355,14 eur od 9. novembra 2013 do zaplatenia) uplatňovaného žalobcom ako dodávateľom, ktoré je predmetom dovolacieho konania, v čase začatia dovolacieho konania (t. j. 8. novembra 2018) predstavuje sumu 3 460,68 eur, pričom desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (t. j. 13. novembra 2014), je 3 520,- eur (porov. § 1 písm. a/ nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 321/2013 Z.z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2014). Z uvedeného vyplýva, že výška predmetu dovolacieho konania neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenzu obmedzujúceho prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p. pri peňažnom plnení (ratione valoris), preto je prípustnosť dovolania žalobcu v zmysle § 422 C.s.p. vylúčená. Obdobný právny názor na vec dovolací súd zaujal tiež v rozhodnutiach sp. zn. 1 Cdo 263/2018, 4 Cdo 186/2018, 5 Cdo 158/2018, 6 Cdo 42/2018, 7 Cdo 256/2018.

7. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

8. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.